

cím v jeho obvodu. Okresní soud ve Skalici rozumí tedy »krajinou« v § 7 odst. 3 onoho zák. čl. oblast slovenského práva. Tento názor je mylný. Výraz »krajina« § 7 odst. 3 zní v autentickém textu zák. čl. XVI z r. 1894 »ország«. To znamenalo celé území bývalého uherského státu. Plyne to z toho, že zák. čl. XVI z r. 1894 platil pro celé území státu, ačkoliv byly na něm též dvě oblasti hmotného práva (v Sedmíhradsku, Chorvátsku a Slavonii oblast práva rakouského, v ostatním území práva uherského — zvykového), takže tento zák. článek platil bez rozdílu, zda pozůstalostní jmění uherského státního občana bylo v té či oné oblasti právní. »Územím mimo krajinu« bylo území mimo hranice bývalého státu uherského, cizina proti bývalým zemím Uherské koruny. Přihlíží-li se při výkladu zákona k nastalým změnám státoprávním, jest nyní rozuměti »územím mimo krajinu« podle § 7 odst. 3 zák. čl. XVI z r. 1894, cizinou, území mimo hranice Československé republiky a »krajinou« celou Československou republiku. Ustanovení § 7 odst. 3 se týká tedy jen případu, když československý státní občan, který neměl bydliště na území Československé republiky, zemřel mimo její hranice. (Srov. též Hora, Soudní řízení nesporné str. 145, kde se učí, že na Slovensku a v Podkarpatské Rusi je pozůstalostním soudem soud místa, kde je pozůstalost, zemřel-li zůstavitel v c i z i n ě). Názor, který zastává okresní soud ve Skalici, vedl by k tomu, že by v příčině jmění na Slovensku byly příslušné oba soudy, okresní soud v Mikulově podle § 21 nesp. pat. a okresní soud ve Skalici podle § 7 odst. 3 zák. čl. XVI z r. 1894. Není však zákonného ustanovení, podle kterého by bylo lze určit, který z obou soudů má zakročit jako soud pozůstalostní. Neboť § 28 j. n. o ustanovení příslušnosti nejvyšším soudem a § 7 poslední odstavec zák. čl. XVI z r. 1894 o určení příslušného pozůstalostního soudu ministrem spravedlnosti předpokládají, že scházejí nebo nemožou býti vyšetřeny podmínky (místní) příslušnosti. Tohoto rozporu není, když se »krajinou« v § 7 odst. 3 zák. čl. XVI z r. 1894 rozumí správně nejen území Slovenska a Podkarpatské Rusi, nýbrž území celé Československé republiky, stejně jako v § 21 nesp. pat. označení »Rakouské císařství« bylo nahrazeno označením »Československá republika«. Neboť při tomto výkladu se vztahuje pravomoc pozůstalostního soudu, příslušného podle bydliště (§ 105 j. n. § 7 odst. 1 zák. čl. XVI z r. 1894) vždy na veškerý majetek zdejšího občana, jsoucí kdekoli v Československé republice. Podle toho, co uvedeno, je příslušný okresní soud v Mikulově, projednati pozůstalost též o pozůstalém jmění, jsoucím na Slovensku.

Čís. 12879.

Návrhu na povolení prozatímního opatření k zajištění zdržovacího nároku (podle zákona proti nekalé soutěži) nelze vyhověti, není-li v návrhu ani tvrzeno, že prozatímního opatření jest třeba, by byla odvrácena hrozící nenahraditelná škoda

(Rozh. ze dne 6. října 1933, R I 675/33.)

Žalobce vydával v Brně časopis »Morgenpost«, žalovaná vydávala v Praze časopis »Die neue Morgenpost«. K zajištění nároku na zdržení se nekalé soutěže navrhl žalobce proti žalované povolení prozatímního opatření, by žalované bylo zapovězeno k zajištění nároku strany žalující na zdržení se nekalé soutěže, by se zdržela nabízení a rozšiřování a prodávání listu »Die neue Morgenpost« pod tímto názvem a v nynějším vzezření v Brně a v určitých moravských a slezských městech jednotlivě uvedených. Soud první stolice prozatímní opatření povolil, rekursní soud návrh zamítl. Důvody: Žalující strana spatřuje nekalé jednání žalované v tom, že žalovaná začala před 1½ rokem v oblastech, kde si noviny žalující strany »Morgenpost« dlouholetou a namáhavou prací poznenáhlu zjednaly posici, nabízetí a prodávati svůj list pod titulem »Neue Morgenpost« ve vzezření podstatně podobném listu žalující strany, čímž může býti vyvolána možnost záměny listu žalované strany »Die Neue Morgenpost« s brněnským listem »Morgenpost«, vydávaným žalující stranou, u čtenáře, který buď vůbec přehlíží nepatrné rozdíly vnějška obou listů, nebo jest toho názoru, že při listu »Neue Morgenpost« jde o pozdější vydání brněnského listu »Morgenpost«, který dosud kupoval. Ježto zákon o nekalé soutěži nemá zvláštní ustanovení o tom, kdy lze povolití zatímní opatření v řízení pro nekalou soutěž před civilními soudy, platí předpis § 381 ex. ř., tudíž jest především zkoumati, je-li dostatečně osvědčen nárok žalující strany, k jehož zajištění se navrhuje vydání zatímního opatření. Nárok žalující strany nebyl však dostatečně osvědčen. Výpověďmi přezvědných osob je zjištěno, že původní název listu žalující strany »Brünner Morgenpost« byl před šesti až osmi lety přeměněn na »Morgenpost«, že list žalující strany byl zejména v místech v návrhu uvedených pod názvem »Morgenpost« dobře zaveden a vžit, že asi od 20. září 1931 zvětšila žalující strana formát listu na nynější velikost, při čemž nadpis »Morgenpost« byl zvětšen, úprava tisku, rozdělení sloupců a vůbec vzhled časopisu byl změněn a že list »Die Neue Morgenpost« byl teprve v posledních osmi nebo šesti letech prodáván na Moravě a ve Slezsku. Z výtisků listu »Die Neue Morgenpost« vychází najevo, že formát zůstal nezměněn, rovněž tak titul a že jen úprava záhlaví listu byla od začátku června 1931 změněna, čímž však nebyla zvětšena zaměnitelnost s listem žalující strany. Z výtisků listu žalující strany vychází najevo, že jeho formát byl až do září 1931 mnohem menší než formát listu žalované strany, že tisk byl menší a docela odlišný od tisku listu žalované strany a že teprve od září 1931 byl formát listu žalující strany zvětšen, takže se rovná svou velikostí skoro listu »Die Neue Morgenpost«, že byl zvětšen a změněn také tisk a celá úprava listu tak, že bylo dosaženo značné podobnosti vzezření listu žalované strany. Rozlišnost listu od jiných listů není podmíněna jen titulem, nýbrž i formátem listu, velikostí a tvarem tisku a celou úpravou článků, jejich nápisů a sloupců listu. Vychází-li se z toho a z údaje žalující strany v žalobě, že žalovaná strana začala před 1½ rokem před podáním žaloby, tudíž asi od konce roku 1930 v místech v žalobě uvedených nabízetí a prodávati svůj list »Die Neue Morgenpost«, že v této době vyšel list ža-

lující strany ve staré úpravě, nelze míti za to, že žalující strana osvědčila, že jí přísluší proti žalované straně nárok zdržovací a odstraňovací žalobou uplatňovaný podle §§ 1, 11 zák. o nekalé soutěži a nebylo lze povolit k zajištění tohoto neosvědčeného nároku zatímní opatření. Také v rozhodnutích čís. 8193, 9665, 11810 sb. n. s. vyslovil nejvyšší soud zásadu, že ohrožená strana musí svůj nárok zdržovací nebo odstraňovací osvědčiti.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Dovolacímu rekursu nelze přiznati oprávnění. Poněvadž jde o prozatímní opatření k zajištění nároku zdržovacího, tudíž nároku jiného, než peněžitého, bylo by je povolit jen za předpokladů § 381 ex. ř. Žalobce však ani netvrdil, že tu jsou tyto předpoklady. Mluví sice o škodě, která by mu mohla nastati dalším vydáváním a rozprodejem pozastaveného listu žalované strany, avšak jinak netvrdí ani tolik, že prozatímního opatření jest třeba, aby byla odvrácena hrozící nenahraditelná škoda. Pro nedostatek tohoto zákonného předpokladu nebylo proto vyhověti návrhu na povolení prozatímního opatření, aniž bylo zapotřebí zabývat se otázkou, zdali tvrzený nárok jest osvědčen čili nic.

Čís. 12880.

U daňových nedoplatků, u nichž nastala sice již splatnost podle § 270 zák. ze dne 15. června 1927, čís. 76 sb. z. a n., jež však nebyly ještě předepsány, nelze požadovati, by k jejich přihlášce k rozvrhovému roku byl připojen platební rozkaz nebo výkaz nedoplatků, nýbrž stačí přihláška, jsou-li z ní patrný podmínky pro požadované přednostní pořadí a vyhovuje-li přihláška i po formální stránce zákonným předpisům.

(Rozh. ze dne 6. října 1933, R I 863/33.)

Rozvrhuje nejvyšší podání za nemovitost prodanou exekučně dne 24. března 1933, nepřikázal soud prvé stolice eráru, vyhověv odporu knihovního věřitele, ani nedoplatek daně činžovní za dobu od 24. března 1931 do 24. března 1933 ani nedoplatek pozemkové daně za tutéž dobu, ježto řečené daně, přihlášené v přednostním pořadí, nejsou knihovně zajištěny, aniž byly při rozvrhovém roku předloženy výkazy nedoplatků. Rekursní soud přikázal eráru řečené daně v přednostním pořadí.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Je sice pravda, že i veřejné orgány mají podle § 210 ex. ř. před rozvrhovým rokem nebo při něm listinami k průkazu uplatňovaných nároků i požadovaného přednostního pořadí dokázati podmínky uplatňo-